

ŽABOKUK

obsah:

Zamyšlení.....	3
Kalendárium.....	4
(Ne)obyčejní lidé.....	5
Perly z našich kázání	7
O mlčení.....	8
Církev a stát.....	9
Křik.....	13
Letem světem	13
Tábor rodin poříčí.....	14
Fotábor.....	16
Moravec	18
Příměstský tábor	20
Senior Club	22
Měřím metr, no a co!	24
Od ucha k uchu.....	27

Príspevky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 5. 11. 2012.

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Název periodického tisku: Žabokuk.
Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo
periodického tisku: MK ČR E 17501.
Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela
Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2,
616 00 Brno-Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: Jan & Jana Šlachtovi, Milena Alday Delgado, Lucie Kučerová, Petr Polanský jako členové redakční rady,
příspěvatelé z farnosti a střediska mládeže.

Grafická úprava a sazba: Jan Huňaf.

Fotografie: fotografie „Akce farnosti“ – Petr Polanský, archiv středisko, farníci.

Tisk: tiskem.cz. Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, www.brno.sdb.cz, tel.: 541 213 110
NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

Přátelé, farníci a čtenáři Žabokuku,

věřím, že jste si během prázdnin a dovolených všichni oddychli, načerpali nové síly, abychom mohli společně vytvářet naši farní rodinu kolem kostela naší Pomocnice v Žabovřeskách.

Jedna mladá maminka mně řekla: „Mně o těch prázdninách chybí, že se v neděli po mši sv. nesetkáváme v sále pod kostelem na farní kávu. Jsem ráda, že už zase začal školní rok a budeme se moci spolu zase vídat a setkávat.“ A já k tomu dodávám, že „neděle bez Ježíše není tou opravdovou nedělí“. A tak jako každá rodina se potřebuje scházet kolem společného stolu, tak také my se v našem kostele scházíme u jednoho obětního stolu s Ježíšem.

Letos je pro nás všechny farníky a přátele salesiánů jistě velkou radostí vysvěcení našeho spolubratra Václava Jiráčka na kněze. Tuto kněžskou službu přijme při mši sv. v sobotu 15. září od světícího pražského biskupa Karla Herbsta u nás v Žabovřeskách, a bude i nadále pracovat v našem salesiánském středisku

mládeže a ve farnosti. Chci při této příležitosti poděkovat vám všem, kteří jste nám pomáhali a pomáháte, abychom všechny úkoly zvládli. Pamatujeme na vás při našich společných modlitbách a také každou první sobotu v měsíci při mši sv. v kostele. Děkujeme vám také za tento váš krásný projev vděčnosti Pánu za dar kněžství. Sv. Jan Maria Vianney říkal: že: „dobrý pastýř, pastýř podle Božího srdce, je největším pokladem, který může Bůh darovat farnosti.

Chci vám, přátelé, ještě připomenout, že v tomto roce začneme prožívat další přípravu na Jubileum 1150. výroční příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velehrad. Bude to rok EUCHARISTIE. A v červenci příštího roku vyvrcholí celá naše tříletá příprava na Velehradě, kam bychom se měli také společně vypravit. Autobusem, na kole, autem nebo někteří dokonce pěšky. Věřím, že se nám to podaří.

Milí přátelé, přeji vám všem do nového období ať již ve škole či v zaměstnání, nebo v rodině, hodně síly, pokoje a radosti.

Váš otec Josef Daněk

kalendarium

farnosti

Říjen

14. 10. Drakiáda

Listopad

18. 11. Cecilka

25. 11. Bedruňka

Prosinec

1. 12. Tvoření adventních věnců

2. 12. Mikuláš

16. 12. Vánoční akademie

Co je to čas?

Sestřička Míla si odskočila do Říma – věčné-
ho města... povede tam novicky. Brzy se za
námi podívá, tedy z pohledu věčnosti – tj.
asi v červnu příští rok. A vrátí se taky za
chvilku – cca. 10 let. Všechny moc zdraví!

perly z našich kázání

17. 6. 2012 P. Jiří Baláš

Mějme naději, důvěru a trpělivost, že
Bůh s námi počítá. Radujme se!

22.6.2012 P. Radek Gottwald

Trojí rozměr křtu:

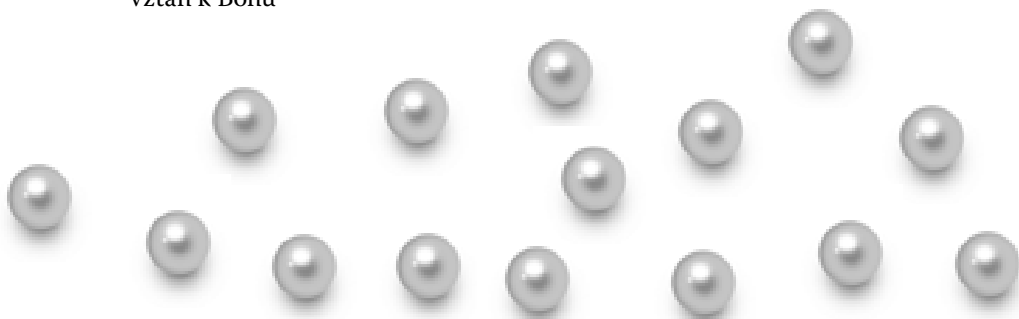
1. křest vodou – očišťuje srdce
2. křest krví – naše těžkosti nás posu-
nují k Bohu
3. křest Duchem svatým – oživuje náš
vztah k Bohu

24.6. 2012 P. Pavel Tichý

Nebojme se převzít zodpovědnost, než-
li se nechat litovat. Mějme vedle sebe
moudrého člověka, který nám v pravý
čas dokáže poradit a nasměrovat nás.

15.7.2012 P. Pavel Tichý

Žádná evangelijní zvěst není zbytečná.
Z každé si můžeme vybrat něco pro nás.

Kněžské svěcení Václava Jiráčka – 15.září 2012

Václave, přiznej se, že jsi si to s tím svěcením rozmyslel!

Příležitostí rozmyslet si to bylo za těch 8 let co jsem salesiánem celá řada. Takže si ani moc nedovedu představit, co by se teď muselo stát, abych na poslední chvíli řekl ne. Takže nerozmyslel, jdu do toho.

2. Vzpomeneš si na moment, kdy tě napadlo, že kněžství bude tvoje cesta?

Těch momentů bylo víc. Nejdřív, když jsem byl dospívající kluk, jsem se touhle myšlenkou moc nezabýval. Nebo jsem na ni měl jednoduchou odpověď: ani náhodou. Postupem času jsem ale viděl několik svých kamarádů, jak vstupují do salesiánského aspirantátu a později jak studují teologii a začal jsem se ptát, jestli to náhodou nebude cesta i pro mě. Ta

otázka byla stále naléhavější. A tak jsem si jednoho předvánočního večera řekl, že ten krok do neznáma taky udělám a zkusím se salesiánů poptat, jestli by mne nevzali mezi sebe. Vzali.

Jak bude probíhat tvá bezprostřední příprava na svěcení?

Bezprostřední přípravu – vlastně týden před svěcením prožiju v Teplicích, kde

budu trávit čas na exerciciích s Bennem Benešem. To je salesián, který v tuto dobu shodou okolností slaví 40 let svého kněžství. Myslím, že bude určitě co načerpat.

Kde teď bude tvé působišťe, co bude naplní tvé práce?

Doba kněžského svěcení většinou bývá spojována se stěhováním a začátkem na novém místě. Jsem rád, že u mě tomu tak nebude a po prvním roce v Žabovřeskách tady budu moci pokračovat i nadále. Budu pracovat v Oratoři ve středisku a částečně taky ve farnosti. Jsem rád, že můžu být namočen v obou těchto oblastech – myslím, že je moc

dobře, že zde v Žabovřeskách k sobě mají tak blízko.

Kněžství sebou přináší mnoho rozdílných úkolů, je něco, co tě láká víc?

Baví mne být s lidmi a pracovat pro ně. To je salesiánský způsob prožívání Boží přítomnosti. Co konkrétně bude mým nejoblíbenějším místem se dozvím až časem, až všechna vyzkouším.

Biskup si vybírá své heslo, jaké bys zvolil ty?

Hezká otázka. Třeba „Milosrdenství Hospodinovo budu připomínat.“ (Iz 63,7)

Jak prožívají tvé nadcházející kněžství rodiče, mluvili jste o tom? Že najednou bude z jejich malého Vašíka pater Jiráček!

Rodiče nám dětem vždycky dávali svou cestu podle našich představ a do něčeho nás netlačili. Tatku

už nemám a popravdě řečeno nikdy jsme to doma moc hluboce a dlouze neprobírali. Vidím, že za mnou ale oba stojí a fandí mi, stejně tak jako kdybych nebyl salesiánem a dělal třeba něco úplně jiného.

Mají i novokněží své sny a plány? I když, prezident už z tebe asi nebude...

Co plánuje Pán Bůh a co pan provinciál to nevím, tak se snažím dělat si jen skromné plány a aspoň trochu se jich držet. Takže se těším na nový školní rok v oratoři, na práci s animátory, na biřmování, které nás letos čeká a vůbec na realizaci všeho co jsme si pro letošek stihli napláňovat...

Díky za rozhovor.
Milena Alday Delgado

O mlčení

Mlčení je cesta, na níž se člověk setkává sám se sebou. Stačí se jen někdy pozorovat, když nejsme ničím zaměstnání, když naše pozornost není poutána prací, četbou nebo něčím jiným. Na co myslíme? Jaké myšlenky v nás vyvstávají třeba při procházce nebo v čekárně u zubního lékaře anebo na nádraží? Co nám prochází hlavou před usnutím? Tyto nekontrolované myšlenky nám ukazují náš vnitřní stav.

Rozhlas a televize jsou možnosti, jak se vyhnout sám sobě. Někdo nemůže vydržet nečinnost, není schopen jen tak sedět a mlčet. Znervozňuje ho to, potřebuje se něčím zaměstnat. Začne třeba uklízet pokoj anebo něco plánovat. Mlčení neznamena pouze, že prostě nemluví, ale znamená, že pustím z ruky všechny možnosti úniku a vydržím sám sebe takového, jaký jsem. Nezříkám se jen mluvení, nýbrž všech činností, které mě odvádějí ode mne samého. V mlčení se nutím být jen sám se sebou. Kdo se o to pokusí, zjistí, že to zprvu vůbec není příjemné. Ihned se začnou hlásit všechny možné myšlenky a city, emoce a nálady, úzkosti a pocity nechuti. Vytěsněné touhy a potřeby i promarněné šance se derou na světlo, potlačený hněv stoupá, člověka začnou napadat nevyřčená nebo nešikovně formulovaná slova. První okamžiky mlčení nám často odhalí náš vnitřní zmatek, chaos našich myšlenek a přání. Vydržet tento chaos je bolestné. Narážíme na vnitřní napětí, která nás děsí. Jenomže mlčením

se nemohou tato napětí uvolnit. V mlčení objevíme, jak to s námi je. Mlčení je jakoby analýza našeho stavu – nic si už nenamlouváme, vidíme, co se v nás děje. Pro mnohé je tato zkušenost tak nepříjemná, že ji dlouho nevydrží. Musí o ní mluvit, musí o svých problémech hovořit s druhými. To jim pomůže vyrovnat se se svým napětím. Vyslovení může vnést do našeho vnitřního chaosu jas. Dnes máme velké pochopení pro uzdravující význam toho, že se člověk může vypovídat. Mlčení však může být také jedem. Je – li někdo toho názoru, že druhé nepotřebuje, že se sám může se vším vyrovnat, pak mlčení neléčí, nýbrž izoluje. Než by z pýchy sdělil druhému své problémy, vší silou je chce vyřešit sám mlčením. Jsou to však jen řešení zdánlivá.

Kdo se naučil mlčet, umí i správně mluvit.

*Převzato z knihy Anselm Grün
O mlčení
připravil Jan Šlachta*

Křik

Na Šalomounových ostrovech v jižním Pacifiku praktikují zvláštní způsob kácení stromů. Když je strom moc velký, aby se dal porazit sekerou, místní obyvatelé ho pokácejí křikem. Za úsvitu vylezou zvláštně nadaní dřevorubci na strom a začnou na něj ječet z plných plic. Takhle to dělají třicet dní. Strom odumře a skácí se. Podle vesničanů je to stoprocentně úspěšné. Jsou to chudáci, naivní prostáčkové. Tyhleto roztomile bizarní zvyky z pralesa. Křičet na stromy, pěkně děkuju. Něco tak primitivního. Chudáci nemají nic z výhod moderních technologií a vědeckého pokroku.

A já? Já křičím na svou ženu. Křičím na telefon a sekačku na trávu. Křičím na televizi, noviny a svoje děti. Dokonce se o mně ví, že někdy hrozím pěstí a křičím na oblohu.

Soused často křičí na svoje auto. A v létě jsem ho slyšel křičet na štafle. My moder-

ní, vzdělání obyvatelé měst křičíme na auta v zácpě, na rozhodčí, účty, banky a stroje – na stroje nejvíc. Hlavně se křičí na stroje a na příbuzné. Ale na stromy nekřičíme nikdy.

Nevím, k čemu je to dobré. Stroje a věci se ani nehnu. Ani kopání někdy nepomůže. Kdyby šlo o lidi, mohli by mít obyvatelé Šalomounských ostrovů pravdu. Když se křičí na něco živého, obvykle to ducha uvnitř zabije.

Hole a kameny nám mohou zlámat kosti, ale slova nám zlomí srdce...

*Převzato z knihy Robert Fulghum
Všechno, co potřebuju znát, jsem se naučil
v mateřské školce*

Připravil Jan Šlachta

letem světem

Zahájení Roku víry v brněnské diecézi

Svatý otec Benedikt XVI. 16. října 2011 oznámil, že při příležitosti 50. výročí zahájení Druhého vatikánského koncilu vyhlásí Rok víry. V brněnské diecézi Rok víry zahájí biskup Vojtěch pontifikální bohoslužbou v pátek 12. října 2012 v 17.30 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla.

Více: www.biskupstvi.cz

Biskupové moravských a českých diecézí navštíví Brno

V rámci zasedání České biskupské konference ve Vranově u Brna ve dnech 22. až 24. října 2012 budou biskupové moravských a českých diecézí

slavit společnou bohoslužbu v úterý 23. října 2012 v 17.30 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně.

Více: www.biskupstvi.cz

Festival pod věží

28.–30. 9. 2012 Zlín

Festival pod věží je přehlídka hudebních skupin z České a Slovenské republiky hrajících vlastní tvorbu opírající se o hodnoty křesťanství. Koná se každoročně na ploše před kostelem Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Zlíně na Jižních Svazích. Je součástí aktivit Salesiánského klubu mládeže ve Zlíně. Je zdarma.

Více: www.festivalpodvezi.cz

Tábor rodin Poříčí

Ve dnech 22.–28. 7. se několik rodin z naší farnosti sešlo opět po roce v Poříčí u Litomyšle, aby tu společně strávili týden plný zážitků a neopakovatelné zábavy. Vše se uskutečnilo pod vedením našich oblíbených otce Jirky Baláše a bratra Vaška Jiráčka.

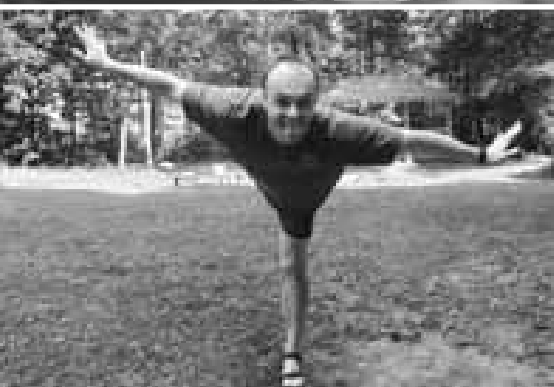
Kromě krásných výletů do Toulavcových maštálí a Pivnické rokle jsme si letos užívali i přírodního koupání v požární nádrži v nedaleké Zderazi. Během týdne nás navštívil i náš milý otec Josef Daněk, se kterým jsme si mohli zopakovat loňský výlet do Luže, přímo na poutní místo Chlumeck. Zde otcové od-

sloužili mši svatou a my všichni, posilnění duchovní stravou, jsme se mohli vydat vstříc novým zážitkům. Příjemná vzpomínka patří i společnému vaření, které jsme si velice pěkně užívali. Pestré rozcvičky a čtení pohádek na dobrou noc byly samozřejmostí, večerní program pro rodiče povinností. Zkrátka a dobře jsme se všichni krásně „ZREKREovali“.

Týden však utekl jako voda a my všichni jsme se museli rozjet do svých domovů či k dalším prázdninovým zážitkům.

Monika a Radim Bínovi

farnost a středisko na prázdninách

Fot'ábor 2012

Ať je Tvůj život plný těch nejkrásnějších obrázků.

Foto: fot'áborníci

Moravec 2012

Jako každý rok se i náš letošní Tábor rodin odehrál v překrásném prostředí Vysočiny, ve vesničce Moravec, která je mnohým známa, neboť je zde kněžský domov.

Po pirátech a indiánech jsme se letos vrátili do středověku a po četném úsilí a dobrodružstvích jsme byli pasováni z panošů na rytíře. Jeden den jsme se učili umění jízdy koňmo, tedy spíš poňmo, smluvený kůň totiž dostal v předtuše tolika rytířů koliku, tak se o nás postaral hodný poník. Jindy jsme tužili tělo v rytířské olympiádě a učili se rytířským ctnostem. Na celodenním výletu na Devět skal jsme všichni zuřivě sbírali borůvky a naší odměnou byla nebeská vůně kynutého koláče a fialové jazyky. Mezi nás přijel i sám král

a rytířská družina, která nám ukázala druhy seků (veden zespoda se jmenuje kanec!) a pak nás jim zbytek odpoledne neúnavně vyučovala. Král Radek Gott Walda (měl svůj styl, černé prestižky se už zřejmě vyrábí po staletí) v podvečer pak za svitu svíc, obklopen družinou a v tichu, které se dalo krájet, panoval slavnostní formuli každého rytíře a daroval mu meč. Poslední den jsme pak na zřícenině po boji s černým rytířem, který se ani moc nebránil, dobře tušil, že by se zúročená znalost kanců a jiných seků cirká 18 mečíky hrubě nevyplatila, našli v drahokamech zářící poklad, a po týdnu jsme se šťastni a unaveni vrátili do svých novověkých domovů. Ať žijí rytíři!

Milena Alday Delgado

Příměstský tábor 2012

Letošní červencový příměstský tábor se nesl ve znamení Noemovy archy. V oratoři spolu prožilo pěkný týden 26 dětí ve věku od 5 do 8 let. Pestrý program byl napěchovaný hrami i tvořením. Malovaly se misky, trička, tašky, zdobily se vařečky, navlékaly se korálky, tvořila se štěrcháka, šily se ozdoby do vlasů, naše domácnosti jsou bezesporu zase o něco dekorativnější. Společně jsme si vykládali příběh o spravedlivém Noemovi, který při závěrečné pokladovce přišel osobně mezi nás, a jestli nedostal při těch 30 stupních v kabátu a plnovousu úžeh, tak je to čirý zázrak. V úterý se jelo podívat se na koně na výlet do Ořešína, kde se děti na obědě v restauraci chovaly natolik vzorně, že to slečna servírka pochvalně komentovala. Ve čtvrtek jsme vypluli parní archou na přehradu, po koupání se do oratoře vrátil útěšný stejný počet

dětí. V poledním klidu se s plnými bříšký četly příběhy a malovalo se, na blaženou chvíli se rozhostil klid a mír. Každý den se zpívala společná hymna a pogram byl zakončován posezením v malované arše se slůvkem o všem, co jsme prožili, a modlitbou, při níž jsme si předávali svíčku a každý měl možnost poděkovat za to, co se mu ten den líbilo (a protože se děti modlí konkrétně, tak se děkovalo například za marmeládu). Poslední den jsme se jako Noe po příjezdu na Ararat společně radovali, tančily se kolové židovské tance, jedl se dort a dokonce děti společně zazpívaly ukazovací hymnu shromážděným rodičům. Velký dík patří nejen celému týmu, ale zejména Kláře Báčové za celou přípravu a realizaci tábora a našim salesiánům za veškerou ochotnou podporu.

M.A.D.

Milí čtenáři,

v tomto čísle Žabokuku připomeneme myšlenky hudebního dramaturga a publicisty Jiřího Pilky, jak je před osmi lety vystihl v rozhovoru pro Katolický týdeník. Pilka mluví o podzimu života a nutno říct, že ne jako teoretik – narodil se v roce 1930. Otázky kladla Marie Lindrová.

Všichni, pokud nezemřeme mladí, budeme toto období prožívat. Jak se na přicházející stáří připravit, aby nás nezaskočilo?

Těch možností je více – záleží na konkrétní situaci člověka, na jeho zdravotním stavu, na tom, je-li obklopen rodinou a jaké jsou jeho rodinné vztahy. Důležité je nepoddávat se stáří předčasně. Někdo totiž přijme statut starého člověka tím, že rezignuje na vztahy, na veškerou činnost a třeba i na oblékání a prostě se tomu poddá – a to je zbytečné.

Znám lidi, kteří na tom byli zdravotně velmi špatně, ale nahradili to duševní stránkou a snahou být užiteční. Tím, že se člověk stará o své nejbližší okolí, zapomene často na vlastní potíže. Je velmi důležité dát si za úkol být světlem pro své okolí.

Je pravda, že je také nutné si někdy postěžovat, ale to jde jen u toho nejdůvěrnějšího přítele, který nás dobře zná a chce naslouchat. Být připraven na stáří – to znamená dát si předsevzetí nemluvit o chorobách, usmívat se a vyhýbat se pasivitě.

Vyhledávat nové kontakty i ve stáří je

důležité proto, aby člověk nezůstával osamocený. Jak se ale lidé v tomto věku mohou seznamovat?

Možnosti jsou různé a člověk by měl vyhledávat prostředí, které je mu zájmově a hodnotově blízké – najít si člověka „své krevní skupiny“. Třeba jeden můj přítel, už osmdesátiletý, se seznámil v kostele při pozdravení pokoje s paní a jejich přátelství trvá podnes. Zjistili, že mají mnoho společných zájmů, o kterých si mohou povídat.

Dnes již existují mnohé aktivity právě pro starší lidi, ale chce to trochu pátrat. Nejhorší je čekat, že vám přijde poštou balíček, kde bude všechno hotové – to bychom se nedočkali.

Co když se už člověk nemůže moc hýbat, anebo zůstává dokonce upoután na lůžko?

To je horší, tehdy to chce, aby za ním chodili jeho přátelé, a proto je dobré mít i kamarády třeba o dvacet let mladší – ti mohou ještě přicházet. Je těžké navázat přátelství s lidmi o generaci mladšími, člověk by s tím proto měl začít už dřív.

Mnozí z těch mladších třeba velice ocení naše paměti ze života, zvláště, máme-li staré fotografie a můžeme vyprávět i o životě svých rodičů a prarodičů. Dnes mladí lidé s velkým zájmem pátrají po rodokmenech svých předků. Moje manželka dovedla nad starými fotografiemi poutavě vyprávět mladým o životě svém i svých blízkých a vždy to bylo velmi zajímavé a krásné.

V mnoha kulturách bylo stáří ceněno

pro své hodnoty, jako je zralost, moudrost, laskavost a dobrota. Co můžeme udělat pro to, aby naše stáří nebylo zkostnatělé a zatrpklé?

Ano, mladší mají někdy tendenci považovat člověka nad šedesát let za odepsaného, kterého už by nejraději vyklidili ze života, dívají se jen po jeho bytě, majetku a z tradiční úcty ke staré generaci nezbylo nic. Neplatí to ale obecně, mnoho závisí na výchově. A přitom stáří mohou mladým mnoho dát. Vždycky je zde něco cenného, co zůstává a co neumějí využít třeba podniky, které chtějí pouze mladé zaměstnance. Rozvahu a zkušenosti starších lidí nemohou mít mladí, kteří často budují kariéru, hledají úspěch i za cenu zkratových jednání. Starší člověk již není závislý na kariéře, nepotřebuje úspěch za každou cenu, dovede se svobodněji rozhodnout, a právě proto má schopnost dávat cenné rady, což se dříve obecně vědělo.

Musím ale také přiznat, že stáří někdy ztrácí úctu těch mladších svým malicherným chováním. Hodnoty, které jsme pěstovali v mládí, se často ukážou jako „kostra naší duše“ ve stáří. Jestliže se člověk po celý život snaží rozvíjet dobré lidské vlastnosti, zůstanou mu i ve stáří. Byl-li v mladším věku sobecký a bezohledný, ve stáří, kdy už není schopen se přetvařovat, mu zůstane tato základní struktura.

Ale není to ještě beznadějně – již Jan Amos Komenský dává výchovné rady pro všechny fáze lidského života. Je tam

i program pro stáří: pro šesté, sedmé, osmé decénium, ano i program a výchova k dobré smrti – i tehdy mohou lidé na sobě pracovat. Komenský je vlastně vynálezce dnes tolik populární univerzity třetího věku.

Člověk se může i ve stáří rozhodnout pro dobrotu a laskavost, nebo stařeckou uzavřenost a nedůtklivost. Čeho by se měl vyvarovat, aby neplatilo to druhé?

Je pár věcí, na které by si starý člověk měl dávat pozor. Jednou z nich je ješitnost – nechťtí uznání, co všechno už dokázal, neobracet se stále dozadu, nenalhávat si, jaké to bylo dřív skvělé. Tím se izoluje od druhých, lidé to nesnášejí.

Další věc je podléhání chorobám. Ty máme všichni starší, ale musíme překonat touhu o nich stále mluvit, a to také znamená žít s bolestí. Krásně to říká sv. František Saleský v modlitbě ve stáří. (Modlitbu jsme dříve v Žabokuku otiskli – pozn. red.)

Důležitou věcí, na kterou se člověk musí připravit, je samota. Naučit se ji zvládat, to znamená třeba číst, vybírat si z pořadů rozhlasu a televize věci hodnotné, které mne zajímají, vzdělávají, chodit do přírody, a ne jenom naříkat na samotu.

Kučerová Lucie

Ahoj děti,

nejspíš všichni víte, kdy máte narozeniny a těšíte se každý rok na ně. Malou oslavu si ale můžete udělat dvakrát do roka, ještě v den, kdy jste byli pokřtěni. Svého křestního patrona nebo patrony ale můžete pozdravit už dnes. Víte, kdo tím patronem je? Víte o něm něco? V čem byste chtěli být jako on nebo ona?

Několik světců a světic si můžete připomenout i dnešní tajenkou. Určitě v krátkých popiscích alespoň jednoho z nich poznáte. Co najdete v tajence, vám Žabokuk přejí do podzimních měsíců.

1. Žil před více než tisíce lety v Čechách. Byl pražským biskupem. Kritizoval chyby současníků jako obchod s otroky a alkoholismus. Kvůli sporům s vladařem odešel do zahraničí, což mu zachránilo život, protože celou jeho rodinu Slavníkovců pak povraždili. Zemřel v cizině jako mučedník při šíření víry.
2. Narodila se asi před 150 lety ve Francii. Ve třech letech jí zemřela maminka, pak se o ni

staraly sestry, hlavně o osm let starší Pavlína. Od dětství chtěla vstoupit do kláštera, kam před ní Pavlína i nejstarší Marie odešly. Splnilo se jí to v 15 letech. Celý život trpěla úzkostmi, ale odevzdávala se Boží lásce. Je nám vzorem svou modlitbou. I když zemřela velmi mladá ve 24 letech, papež ji prohlásil za učitelku církve.

3. Žil před 150 lety v Itálii. Stal se knězem a život zasvětil dětem a mládeži. Aby je zaujal, naučil se i chodit po laně. Založil oratoř, kde se věnoval hlavně problematickým mladíkům, kteří například vyšli z vězení. Založil salesiánskou kongregaci. V jeho díle pokračují i žabovřeští salesiáni.
4. Narodila se asi před 800 lety jako česká princezna. Odmítla urozeného ženicha a stala se řeholnicí. Pečovala o nemocné a chudé, proslula také svou vzdělaností. Kromě češtiny uměla latinsky, německy a italsky, psala si s papežem i svatou Klárou. Orientovala

se i v politice a brala se za svou královskou rodinu – Přemyslovce. Dožila na svou dobu úctyhodných 71 let.

5. Žila asi 200 let po Kristu v Římě. V mládí se stala křesťankou a na víru obrátila i manžela a jeho bratra. Později všichni byli umučeni, byť jí předtím neublížil ani pobyt v žáru. Chtěla Boha stále chválit hudbou, proto je patronkou muzikantů. Její jméno nese i žabinské listopadové hudební odpoledne.
6. Žila ve 4. století v severní Africe. Rodiče ji vychovali jako křesťanku, ale provdali ji za nevěřícího muže, který ji pak trápil záchvaty vzteku i nevěrou. Ona byla přesto k němu vlídná, až ho obrátila na víru. Především ale po 17 letech modliteb obrátila k Bohu svého syna Augustina, který předtím žil s milenkou a staral se hlavně o kariéru.
7. Žil ve 3. a 4. století v dnešním Turecku. Podle legendy vyrostl v rodině obchodníka s rybami a po otcově smrti celý rodinný majetek rozdal. Stal se bisku-

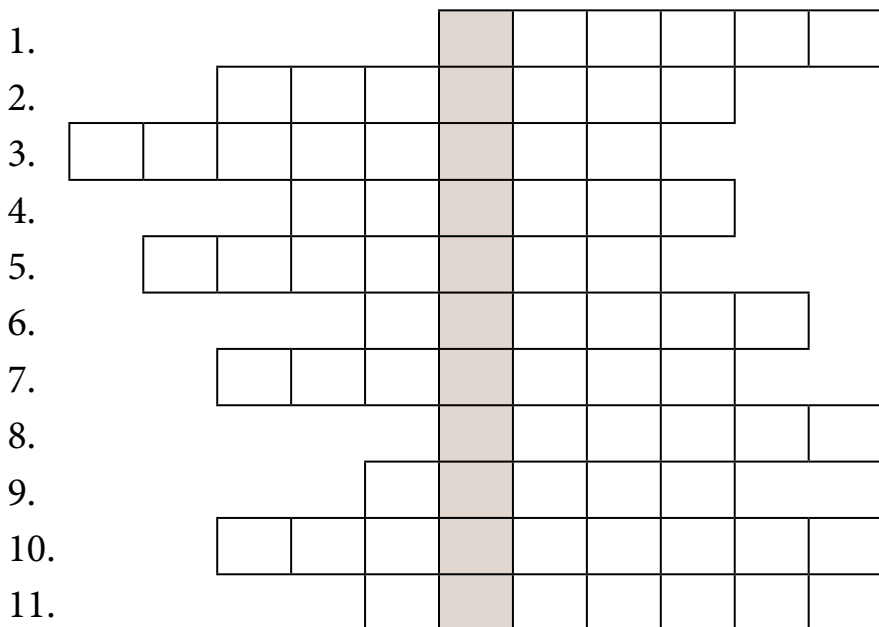
pem, proslul obranou nespravedlivě obviněných a štedrostí. Právě na její památku dostávají dnes děti na jeho svátek 6. prosince dárky.

8. Narodil se ve 4. století v dnešním Maďarsku, žil i v Itálii a Francii. Na otcovo přání se stal vojákem a jednou v zimě dal půlku svého pláště žebrákovi. Později se stal se knězem a biskupem, žil však dál skromně. Nenosil drahé šaty, nežil v paláci, ale v chatrči. Dostal přezdívku biskup chudých. Svátek má 11. listopadu a podle pranostiky v ten den přijíždí na bílém koni.
9. Narodil se v 9. století v dnešním Řecku, stal se profesorem filozofie a knězem. Později odešel se svým starším bratrem Metodějem na dnešní Moravu, aby sloužili mše a kázali věřícím v jejich jazyce, nikoli latinsky, jak bylo zvykem. Později to schválil i papež. Z cesty za papežem se ale na Moravu už nevrátil, zemřel ve 42 letech v klášteře v Římě.

10. Narodila se asi před 800 lety v české šlechtické rodině. Rodiče ji vychovali jako křesťanku, v 18 letech se vdala za Havla z Lemberka a narodily se jim čtyři děti. Založila nemocnici. Zemřela ve 33 letech. Papež ji spolu s Janem Sarkandrem svatořečil v roce 1995 v Olomouci.

11. Žila v Ježíšově době, byla ženou Zachariáše a matkou Jana Křtitele. Byla příbuznou Panny Marie, obě ženy se setkaly, když byly těhotné.

Kučerová Lucie

Vtipy o lordech

„Jean prší před hlavním vchodem?“

„Ano Milorde.“

„Tak půjdu zadním.“

„Jean, kde jsou děti?“

„V lednici, vaše lordstvo.“

„A nebude jim tam zima?“

„Ne. Zavřel jsem dveře“

„Jean, práskni za mnou dveřmi, jsem rozčilen!“

„Milorde, v jídelně hoří!“

„Nevadí, Jean, posnídám v loveckém salónku.“

Lord popíjí svou oblíbenou whisky a když dopije vyhodí láhev z okna. Pod

oknem se ozve výkřik. Tu se lord otočí na svého sluhu, povytáhne jedno obočí a otáže se: „Jean, v té láhvi byli lidé?“

-Jeane! Má citron nožičky?

-Nemyslím sire.

-A má citron křidélka?

-Nemyslím sire.

-A má citron zobáček?

-Nemyslím sire.

-Tak to jsem si vymáčkal do čaje kanára.

Jean, přineste mi klavír, mám na něm doutník.

NÁŠ ŽIVOT JE JAK VÝSTUP NA VELIKÝ KOPEC
A NĚKDY SE ZDÁ, ŽE CESTA NEMÁ KONEC.
VRCHOL ZAHALEN JE MRAKY,
A JÁ MARNĚ ČEKÁM NA ZÁZRAKY.

ÚNAVA, ŽÍZEŇ, HLAD,
VE DNE ŽÁR A V NOCI CHLAD,
NA NOHÁCH PUCHÝŘE A OMRZLINY,
JAZYK V ÚSTECH MARNĚ HLEDÁ SLINY
...A DO DUŠE – VKRÁDAJÍ SE STÍNY.

VÍTR, LAVINY A BOUŘE,
JAK NĚKDE ZA PECÍ MOHLO BY BÝT DOBŘE...
JÁ VŠAK VÍM – TA NÁMAHA ZA TO STOJÍ!
NAŠE RÁNY PÁN JISTĚ BRZY ZHOJÍ.

AŽ VRCHOLKU PAK DOTKNETE SE DLANÍ,
A NAD HLAVOU ZAKROUŽÍ VELKÝ OREL SKALNÍ,
S JISTOTOU VÍM, ŽE VŠECHNO MOHU,
KDYŽ LANEM JISTÍCÍM PŘIPOUTÁN JSEM K BOHU.

Jan Šlachta